

oppbrudd

TIL KAMP UNDER LEDELSE
AV ARBEIDERKLASSEN
MOT MONOPOLKAPITALEN
OG FOR SOSIALISMEN!

Nr. 5

7 årgang av avisa til SUF (m-l)-stud. 1972

Det »nye» venstre hos Universitas:

OPPORTUNISTER I GRÖNN FRAKK

Arbeiderklassens internasjonale kampdag

EEC, Vietnam & lønnsoppgjøret

Det er nå klart at Folkebevegelsen vil arrangere et Nei-til-EEC-tog 1.mai. Vi vil her gjøre det klart at vi sjølsagt vil slutte lojalt opp om og mobilisere til et slikt anti-EEC tog. Men samtidig mener vi at et reint Anti-EEC-tog ikke er nok.

Kampen mot EEC må sjølsagt stå i sentrum for denne 1. mai. Samtidig ser vi at det blir stadig mer nødvendig med streiker og politiske demonstrasjoner for å stanse dette framskøtet. Vi har flertallet i folket med oss. Men så lenge disse bare ser motstanden på gallupen er det stor fare for at mange vil kunne bli dreid om. Vi må vise at vi er mange og at vi kjemper. All erfaring viser at aksjoner sprer kampvilje og styrker motstanden. Dette vet også fienden og reagerer deretter. (JFR. DNA/LOs hysteriske reaksjoner på streikene i ODDA og SAUDA.)

Men på denne dagen som er arbeiderklassens kampdag, også internasjonalt, har vi mye annet å kjempe for. Frigjøringskampen i Vietnam er i disse dager inne i en svært viktig fase. Amerikanerne trapper opp. B-52 flyene angriper Nord-Vietnam for første gang på fire og et halvt år. Seks hangarskip befinner seg utenfor kysten av Vietnam, og kryssere i Tonkin-bukta skyter mot artilleri- og rakettstillinger i Nord-Vietnam. Til tross for dette har frigjøringsstyrkene åpnet flere nye fronter og rykker stadig nærmere Saigon. Dette viser klart at det sør-vietnamesiske regimet ikke kan klare seg uten sterk militær, økonomisk og politisk støtte fra USA.

En slik kamp som det vietnamesiske folket fører mot indre og ytre undertrykkere foregår flere steder rundt om. F.eks. i Midt-Østen, Nord-Irland, de portugisiske koloniene osv.

Utfra dette ville det være et svik mot alle verdens undertrykte folk hvis vi ikke fikk manifestert en bred anti-imperialistisk støtte 1. mai.

Å kjempe for et skikkelig lønnsoppgjør må være en vesentlig sak på arbeiderklassens kampdag. Ikke et lønnsoppgjør som går ut på et kriseforlik mellom LO og NAF med en økonomisk ramme på 5,6%, som i virkeligheten betyr at store grupper får senket den realdisponible inntekten sin. Men et lønnsoppgjør som gir full kompensasjon for prisstigning og skatteøkning, og som tar utgangspunkt i arbeidernes økonomiske situasjon.

Disse sakene, og flere andre, forverring i skolen og fritidsmiljøet, forurensning av naturen osv., står helt sentralt i de folkelige kampene i dagens Norge. Rød Arbeiderfront er det eneste toget hvor disse kan bli kjørt ut på skikkelig vis 1. mai.

Kommunistene og RAF

KOMMUNISTENE OG RAF

Siden 1968 har Rød Arbeiderfronts demonstrasjoner 1.mai vært arrangert for

Fra Rådhusplassen 1. mai i fjor.

Å markere bredden i folkets kamp og vår internasjonale solidaritet. RAF er og har alltid vært en aksjonsenhet der grunnlaget for enheten ligger i hovedparolene. Alle som er enige i en eller flere av parolene kan slutte seg til. Enten dette går på Nei til EEC, Solidaritet med folkene i Indokina eller kamp for egne krav og interesser.

Vi marxist-leninister har aldri lagt skjul på at det er oss som har tatt initiativet til og som er drivkraften i fronten. Alltså en rød front inspirert og ledet av kommunistene. Et annet særtrekk er at fronten består av en bred aksjonsenhet som vi marxist-leninister støtter fordi vi har et oppriktlig ønske om enhet 1.mai. Vi vil gå i spissen for å mobilisere forskjellige grupperinger til RAF på forskjellige grunnlag. Men dette er ikke nok.

En del folk mener at deltakerne i en aksjonsenhet ikke skal propagandere standpunkter ut over fellesgrunnlaget, men bare innskrenke seg til de felles standpunkter. Denne linja har to feil.

For det første benekter den at det eksisterer motsetninger innen aksjonsenheten – en later som en er mer enig enn en er. Dette er i virkeligheten en dødslinje for en aksjonsenhet. Det betyr at en forbyr kamp innad. Alle skal bare si det de er enige om. Dermed umuliggjøres all utvikling av enheten.

For det andre betyr denne linja at de minst framskredne elementene alltid skal bestemme. Om denne linja hadde stått i ledelsen, f.eks. i Vietnam-arbeidet, ville den ført til at sosialdemokratenes "fred i Vietnam" ennå ville vært det eneste grunnlaget for Vietnam-arbeid i Norge.

Alltså: Deltakerne i en aksjonsenhet må ha rett til å diskutere ting som går ut over fellesgrunnlaget, så lenge det ikke strider med det. Derfor går det ikke for langt å gå med bilder av Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Hoxha eller Ho Chi Minh. Derfor bryter det ikke med fronten å gå med paroler som propagandere for bygginga av det kommunistiske partiet og ungdomsforbundet og en seierrikk framgang for sosialismen i Norge.

Bli med og utform egne paroler

Det er særlig to ting som særmerker Rød Arbeiderfront 1. mai. For det første får vi oppsummert alle de folkelige kampene som foregår og for det andre uttrykkes den internasjonale solidariteten.

Vi skal her i hovedsak behandle de lokale kampene og de kravene som reiser seg i forbindelse med dem og på hvilken måte disse kan komme til uttrykk i RAF.

Det som skal til for at lokale paroler kan bli utformet på en skikkelig måte, er at folk kommer sammen, helst på instituttplan, og diskuterer seg fram til hva som er aktuelt nettopp for dem, hvilken eller hvilke av hovedparolene de kan slutte seg til og hvilke lokale krav de ønsker å fremme.

Forsvaret av de demokratiske rettighetene våre vil stå sentralt også på denne dagen. Statens mål er å skaffe seg politisk kontroll over universitetet gjennom bl.a. lukking, nasjonal fordelingsentral for utplassering av studenter og såkalte "folkevalgte" styringsorganer. At dette er en alvorlig trusel mot vår situasjon, er klart når man ser det i lys av hva en liknende utvikling har ført til i Tyskland, Frankrike og England. I Tyskland kan f.eks. enhver som forstyrrer "ro og orden" ved et universitet utelukkes for opptil tre år fra alle tyske universiteter.

I Frankrike har man fått en lov om såkalt "kollektiv skyld", hvilket betyr at enhver person som deltar i en demonstrasjon kan arresteres og bli holdt økonomisk ansvarlig for eventuelle skader i forbindelse med demonstrasjonene. Det foregår i Frankrike sensur av venstreorienterte aviser og man har forbud mot utdeling av løpesedler.

Det kan også reises mange paroler ut fra de konkrete forholdene på de enkelte instituttene. Som et eksempel på dette kan vi nevne at man på pedagogikk er ferd med å lage en aksjon for å få ny hovedfagsordning, en sak som man godt kan ta opp i Rød Arbeiderfront.

Svært mange institutter er plaget av lærermangel og overfylte forelesninger og mangel på lesesalsplasser. Ta disse og andre ting opp til diskusjon og utform paroler. På historie er det f.eks. kommet fram forslag om å forstørre opp et bilde fra en av de overfylte forelesningene og bruke dette i toget. Vær oppfinnsomme, la toget i år bli et levende tog!

Mange idéer er kommet fram allerede, men flere trengs. Når vi som går i toget fra forskjellige steder og organisasjoner er med og lager parolene, får vi for det første fram den militante kampviljen blant folk, samtidig som de politiske diskusjonene vil styrke både det politiske nivået og enheten.

Det »nye» venstre hos Universitas:

OPPORTUNISTER I GRÖNN FRAKK

Siste nummer av Universitas inneholder bl.a. en »programmatisk» artikkel med titelen: »Etter SUF, hva så?». Blant de mange underlige påstandene om vår politikk finnes det i hvert fall en innrømmelse: »SUF har gjennom flere år vært den ledende politiske gruppering ved universitetene.» Forklaringen som blir skissert opp i samme artikkel går ut på at vi har »ridd på en bølge av samtidserkjennelse», som vesentlig skulle gå på U-lands-problematikken. Vi vil hevde at det bunner i at de økonomiske, sosiale og politiske motsigelsene i Norge er blitt s k j e r p e t, at marxist-leninistene har gjennomført en riktig a n a l y s e av denne utviklinga, og har satt ut i livet en riktig p o l i t i s k l i n j e.

Marxist-leninistene har stilt seg som mål å bygge et kommunistisk parti som skal lede folkets kamp for dagskrava og for den sosialistiske revolusjonen. Dette partiet må arbeide etter - og marxist-leninistene jobber i dag etter - prinsippene om masselinja og den demokratiske sentralismen. Vi har vært i stand til å oppsummere massenes meninger og erfaringer, sammenholde dem med vår egen analyse av situasjonen og de erfaringene fra arbeiderklassens og folkenes kamper som er summert opp av marxismen-leninismens klassikere, og på grunnlag av dette utarbeide vår politiske linje. Ved hjelp av den demokratiske sentralismen har vi vært i stand til å sette denne politikken vår enhetlig og effektivt ut i livet.

De "anti-autoritære" som presenteres i Universitas anklager oss for å være autoritære og dogmatiske. Til det er å si at alle historiske erfaringer, også fra universitetet, viser at den demokratiske sentralismen er nødvendig, dersom en ønsker at de kampene en står oppe i skal lykkes.

MATERIALISTISK ANALYSE

Meget snart etter at SUF(m-l) hadde stilt seg på marxist-leninismens grunnlag kunne vi gjennomføre en riktig, materialistisk basert analyse av studentenes stilling i samfunnet. Vi var i stand til å føre en effektiv kamp mot, og avvise de ideene som ble spredd av den amerikanske "filosofen" Marcuse, som bl.a. gikk ut på at arbeiderne i de vestlige land var fullstendig borgerliggjort og at studentene alene skulle gjøre revolusjon. Vi avviste likeledes myten om at studentene var en privilegert gruppe som ikke hadde felles interesser med andre grupper av folket.

DEMOKRATISK SENTRALISME

I68 og 69 utarbeidet vi analysen av hva slags angrep på studentene som Ottosen-komiteens forslag innebar, og marxist-leninistene tok initiativet til kampen mot den og opprettelsen av FSF. Nettopp takket være den demokratiske sentralismen kunne vi enhetlig og samlet føre ut en riktig linje i basisgruppene på de enkelte instituttene. Våren og høsten 69 gikk vi mot de forskjellige linjer som bare ville ha tjent til å avspore kampen. Vi gikk mot linja med ørkesløse "debattuker" som ikke munnet ut i noe konkrete tiltak, vi gikk mot linja med diskusjoner som alternativer, som ville ha splitta studentene innbyrdes, og vi gikk mot konsentrerte oppmerksomheten om Brodalkomiteen (som kom med forslag til forandring av universitetets struktur.) Vår linje var å mobilisere massen av lærere og studenter til å slå tilbake de viktigste angrepene (direkte og indirekte Ottosen-framstøt) og konsentrere den styrken vi hadde om ett og ett angrepom gangen. Dette ble kalt "den strategiske defensiven" og var et resultat av den demokratiske sentralismen i praksis: Av studier på Maos militærskrifter og enhetlig tillempling av de resultatene vi nådde fram til.

KONKRETE AKSJONER

Våren 70analyserte vi det økonomiske framstøtet mot studentene som viktigst og tok initiativet til Lånekasseaksjonen. Gjennomde forskjellige fasene av denne kampen var vi hele tida i stand til å føre ut en linje for kampen videre. Ikke minst gikk vi mot DKSFs forsøk på å splitte og nedlegge kampen ved å satse på "forhandlinger".

De store streikekampene sommeren 70 (iNorgas, Sauda og Sporveien) er kanskje det beste eksemplet på hvilken rolle marxist-leninistene spiller i folkelige kamper i kraft av sin analyse og sine organisasjonsprinsipper. I alle slags spørsmål om det gjalt å starte en streik, avblåse den, trappe opp kampmidlene osv., kunne marxist-leninistene etter sjøl å ha kommet fram til en linje, føre den enhetlig ut i demokratiske diskusjoner med alle streikende og vinne oppslutning for den.

Et eksempel fra den aller siste tida har vi i den vellykkete streiken mot EEC på universitetet nylig. Marxist-leninistene lanserte allerede på høsten 71 parolen om politisk streik i det såkalte 4-punkts-programmet. Gjennom målbevisst og enhetlig arbeid vant vi oppslutning om denne ideen, og vi tok også initiativet til å nedsette brede streikekomitéer på instituttene og en rekke andre praktiske tiltak for å gjennomføre streiken.

Vi kan altså slå fast: Skal de forskjellige folkelige kampene vinne fram, er det rett og slett nødvendig med ledelse. Marxist-leninistene har som Universitas helt riktig skriver vært ledende. Dette har vi kunnet være fordi vi tar utgangspunkt i den vitenskapelige sosialismen, som består av arbeiderklassens oppsumerte kamperfaringer, fordi vi har gjennomført en vitenskapelig, materialistisk fundert analyse, og fordi vi har kunnet sette politikken vår effektivt ut i livet takket være den demokratiske sentralismen. Verre er det ikke. En trenger slett ikke prøve å bygge opp noen myte om "bølge av samtidserkjennelse", slik Universitas gjør.

DE ANTI-AUTORITÆRE - NOE NYTT?

Et viktig poeng for Universitas er dessuten å framstille de forskjellige grupperingene på venstresida utenom SUF(m-l): som noe nytt. Det skal angivelig være snakk om en ny erkjennelse, om svar på spørsmål som marxismens klassikere ikke behandlet. Når det gjelder problematikken omkring økologien, og spørsmålet om bevaringen av livsmiljøet, kan vi rolig slå fast at dette er én side av det kapitalistiske samfunnet som MARX allerede i 1860-årene behandlet. På side 441 av Kapitalen (svensk utgave) skrev Marx: " Og hvert framskritt i det kapitalistiske jordbruket er ikke bare et framskritt i kunsten å utsuge arbeiderne, men også i å utsuge jorda, ettersom hvert framskritt som øker dens fruktbarehet for et begrenset tidsrom samtidig er et skritt som ødelegger kildene til dens fruktbarehet.... Den kapitalistiske produksjonen kan bare utvikle produksjonsteknikken og den samfunnsmessige organisasjonen gjennom at den samtidig ødelegger urkildene til all rikdom: jorda og arbeideren."

Når det gjelder vår stilling til disse problemene kan vi bare vise til at vi har deltatt i Samarbeidsgruppene for Natur og Miljøvern siden de ble opprettet, og at vi bl.a. gjennom studentersamfunnet har tatt opp disse problemene til debatt.

Når Universitas snakker om at vi "red på en bølge av samtidserkjennelse" og at det nå er dukket opp en ny erkjennelse, kan vi bare tolke det slik at vi vant framgang fordi vi hadde en riktig analyse (eller "erkjennelse",) av klassene, men at det nå er dukket opp en ny analyse av klassene i Norge. Stemmer dette?

ØKOLOGI-PROBLEMATIKKEN

Som kjent har populistene lansert at økologien og ressurs-problematikken nå er så viktig at det overskygger alt annet, også klassene. Verden går til helvete, bokstavelig talt enten vi lever i et kapitalistisk eller sosialistisk samfunn. Av dette følger at vi "er alle i samme båt", og at den eneste veien ut er at alle gir avkall på noe. En logisk konsekvens blir at arbeiderne må gi avkall på å kreve noe ved lønnsoppgjørene. I hvertfall mener Hartvig sætra det det blir bedre hvis de forbruke bruker mindre. Følger en dette konsekvent må en også gå i mot aksjoner som Lånekasseaksjonen og husleiestreiken på studentbyene. Vi tror neppe disse resonnementene vil slå igjennom hos arbeidere som nettopp er blitt avspist med et lønnsoppgjør på 5,6 % (som overhodet ikke kan kompensere prisstigninga,) eller hos studenter som sliter for å betale husleiene. Vi tror at årsknaen til at man kan komme fram til slike ville linjer, som overhodet ikke har noe med sosialistisk strategi å gjøre, er at man tar utgangspunkt i noen idealistiske forestillinger om hvordan verden bør se ut, framfor å sette seg inn i de økonomiske lovene som hersker i det kapitalistiske samfunnet.

Hvor ligger så det "nye"? Er det kanskje snakk om nye organisasjoner? Nei,

Det dreier seg langt ifra om noe nytt, det er gamle velkjente opportunist-standpunkter som for søkes markedsført i ny frakk og under nytt varemerke.

Opp mot disse forskjellige opportunist-grupperingenes krumspring og idealistiske påfunn, setter vi vår klasseanalyse, vår politiske og organisatoriske ledelse. Ut fra en materialistisk analyse er vi i stand til å stille riktige kamp-paroler og sette dem ut i livet enhetlig takket være våre organisasjonsprinsipper, som tillater oss å handle raskt og enhetlig. Under streiker har det f.eks. vist seg svært viktig å komme raskt i gang med støttarbeidet. I forbindelse se med Sporveisstreiken kunne vi stille de første folka på gaten med inn-samlingsbøsser samme dag som streiken var et faktum. Den demokratiske sentralismen garanterer også at vi kan gjennomføre breie, demokratiske diskusjoner om politikken. Det beste eksemplet på dette er de svært omfattende diskusjonene bl.a. om strategien i EEC-kampen som ble gjennomført i 71, og hvor standpunktene til Hovden-klikken ble fullstendig isolert. (At Hovden-klikken ble ekskludert skyldtes som kjent at de grep til åpent streikebryteri, og ikke at det hersket uenighet.)

I dag kan vi slå fast at kampen mot EEC blir den absolutt viktigste oppgaven i tida framover. Et svært viktig aspekt ved denne kampen og en sak som dessuten peker ut over denne kampen, er forsvaret av de borgerlig-demokratiske rettighetene. Denne analysen har allerede vist seg riktig. Vi har sett hvordan denne erkjennelsen har gått opp for fler og fler. Det er snart bare Reidar T. Larsen og hans innbærte revisjonister som nekter

å ta lærdom av Allern-saka. På universitetet går dette spørsmålet framfor alt på studentenes rett til å drive politisk virksomhet, og rett til å kjempe for egne krav. Vi har sett sosialdemokratens angrep nettopp på dette punktet, som de dessverre har funnet støtte i MAGs og Kontaktutvalgets propaganda. I dag sitter ledende utdannings-byråkrater i stat og regjering og overligger hvordan de best skal kunne hindre den "venstre-radikale" aktiviteten som foregår ved universitetene. Dette kommer til å bli en viktig sak i tida framover.

bortsett fra Grønt Gras er det gamle, velkjente traverser som presenteres i Universitas: USF, MAG, Frihetlige Sosialister, anarkister etc. Hva Grønt Gras skjuler fikk vi klart demonstrert i studentersamfunnet når de ble presset til å ta klare standpunkter: Alternativt ble prioritert over støtten til Indokinas folk, linja med å mobilisere folk til aktiv kamp for sine egne interesser mot EEC, som har vært AKMEDS linje, ble prioritert ned i grøfta. Dette minner minstenkelig om forræderi, tatt i betraktning den situasjonen vi nå har i Vietnam og den stilling EEC-kampen står i her hjemme. AT opportunistene går til angrep på SOLKOM er ikke noe nytt, de forsøkte seg i 69 også. Heller ikke er det nytt at de angriper AKMED. På grunnlag av deres egne handlinger kan vi altså slå fast:

oppbrudd

OPPBREDD UTCIS AV SUF(m-l)s studentlag.

Ansvarlig redaktør: Torbjørn Melbye.

Redaksjonens adresse:

Postboks 115, Blindern, Oslo 3.